

HET GERUCHT

Lesley Kara

Het gerucht

Vertaald uit het Engels door Els van Son

the house of books

Oorspronkelijke titel: *The Rumour*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Bantam Press, een imprint van Transworld Publishers, Groot-Brittannië, 2018

© Lesley Kara, 2018

© Vertaling uit het Engels: Els van Son, 2019

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam, 2020

Omslagontwerp: bij Barbara, Amsterdam

Omslagbeelden: © Ute Klaphake/Trevillion Images en Shutterstock

Foto auteur: © Christian Davies

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5739 4

ISBN 978 90 443 5740 0 (E-BOOK)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn ouders, Harry en Doreen, met liefde

‘Wie met monsters vecht, moet oppassen niet zelf in een monster
te veranderen en als je lang in een afgrond kijkt, opent de afgrond
zich ook in jou.’

Friedrich Nietzsche

Het gebeurt opnieuw. Vraag me niet hoe ik dat weet. Ik weet het gewoon. Ik zie het in het rollen van de golven, de manier waarop ze breken. Snel. Onverbiddelijk. Ik voel het in de lucht, ruik het in de geur van rottende bladeren en natte aarde. Ik hoor het in de stilte van de starende kraaien. Je jaagt weer op me en er is niets wat ik kan doen om je te stoppen.

Het gaat als volgt: op een avond ga ik naar bed en is alles oké, is alles onder controle. Het verhaal is geen verhaal meer. Het is echt. Werkelijkheid. Stevig. Onverwoestbaar. Dan word ik wakker en is het veranderd. Die nacht zijn er barsten in gekomen. En dan besef ik dat ik mezelf al die tijd iets heb wijsgemaakt. Dat het slechts een verhaal was, fragiel en kwetsbaar.

Ik ben de prooi. Ik zal altijd de prooi zijn.

Het begint met een gerucht. Fluisteringen op het schoolplein.

Eerst luister ik niet echt. Ik heb Dave beloofd de sleutels voor het huis op Maple Drive op te halen en het aan een cliënt te laten zien. Ik heb geen tijd om bij dit clubje roddelende moeders te blijven rondhangen.

Maar dan zie ik het gezicht van Debbie Barton – hoe haar mond openvalt – en krijgt mijn nieuwsgierigheid de overhand.

‘Wat zei je?’ vraagt ze. ‘Dat kan niet waar zijn!’

Ik doe een stap naar hen toe, net zoals Fatima, de moeder van Ketifa.

Jakes moeder – heet ze Cathy? – kijkt van links naar rechts voordat ze begint te praten, ze rekt haar moment in de schijnwerpers zo lang mogelijk.

‘Ze zeggen dat er hier in Flinstead een beruchte kindermoordenaar woont.’ Ze laat een dramatische stilte vallen. ‘Met een nieuwe identiteit, natuurlijk. Ze heeft op haar tiende een jongetje vermoord, in de jaren zestig was het. Neergestoken met een keukenmes, recht door zijn hart.’

Iedereen ademt verschrikt in. Fatima’s hand vliegt naar haar keel.

‘Sally McGowan,’ zegt Cathy. ‘Google haar straks thuis maar.’

Sally McGowan. De naam doet een belletje rinkelen. Waarschijnlijk van een of andere documentaire op Channel Five waar ik soms naar kijk als ik niets beters te doen heb. *Kinderen die kinderen vermoorden* of iets dergelijks.

‘Van wie heb je dat?’ vraag ik.

Cathy ademt diep in. ‘Laten we het erop houden dat ik het van iemand heb die iemand kent met een ex bij de politie. Een van zijn collega’s heeft de getuigenbescherming geregeld. Misschien is het niet waar, maar ze zeggen niet voor niks: waar rook is, is vuur. Toch? En mijn man zei ook dat ze dat soort mensen altijd plaatsen in dorpen als Flinstead.’

Debbie ademt geërgerd in. ‘Ik vind het walgelijk hoe dat soort monsters in de watten worden gelegd. Ik bedoel, het is allemaal van óns belastinggeld...’

‘Heb je dan liever dat ze worden gelynacht door een woedende menigte?’

Ze staren me alle drie aan. Ik had mijn mond moeten houden, maar soms kan ik het niet laten. Ik weet eigenlijk niet eens waarom ik sta te luisteren naar dit soort gelul. Ik zou toch verstandiger moeten zijn.

Cathy snuift. ‘Ja, Joanna, dat heb ik liever. Het is belachelijk dat zo’n monster een speciale behandeling krijgt. Hoe zit het met de ouders van dat knulletje dat ze heeft vermoord? Hebben zij de luxe dat ze een nieuw leven krijgen aangeboden? Nou?’

‘Och, het is waarschijnlijk toch niet waar,’ zegt Fatima. ‘En als het wel zo is, dan kunnen we er niks aan veranderen. Bovendien: het is al zo lang geleden. Ik betwijfel of ze nog gevaarlijk is.’

Fatima. Zachtaardige, verstandige Fatima. Ik moet haar binnenkort eens op de koffie vragen. Elkaar wat beter leren kennen. Maar niet vandaag. Ik kom te laat als ik nu niet ga.

‘Bedankt, Jo. Echt fijn dat je dit wil doen op je vrije dag.’

Dave geeft me de sleutels en de net-uitgeprinte specificaties van het huis op Maple Drive 24, het nieuwe logo van Pegton schittert bovenaan de pagina.

‘Geen probleem,’ zeg ik. En dat is het ook niet. Er zijn maar weinig werkgevers die zo flexibel zijn als Dave Pegton. Het is een

godsgeschenk dat ik een baan heb die om Alfies schooltijden heen te plooiën valt en nog vlak bij huis ook.

Mijn huis. Daar mag ik Dave ook voor bedanken. Een klein tweekamerappartement in een rijtjeshuis dat hij ruimhartig beschreef als ‘heeft wat TLC nodig’. *Tender Loving Care*, liefdevolle verzorging. Een understatement natuurlijk. Het had geen TLC, maar regelrechte IC nodig – intensive care! Maar goed, het was het enige wat ik me kon veroorloven, dus deed ik een bod. Nieuw huis. Nieuwe baan. En dat allemaal omdat ik op het juiste moment bij de juiste makelaar binnenliep. Serendipiteit noemen ze dat geloof ik – een gelukkig toeval...

Dave loopt terug naar zijn bureau. ‘Veel succes met mevrouw Marchant, trouwens,’ zegt hij over zijn schouder.

‘Hoezo? Wat is er met haar?’

Dave grijnst. ‘Daar kom je zo wel achter,’ en voordat ik er meer over kan vragen, gaat de telefoon en heeft hij een cliënt aan de lijn.

Maple Drive is een mix van jarentwintig- en jarendertighuizen. Sommige vrijstaand, maar de meeste twee-onder-een-kap. Het is niet de allerduurste straat in Flinstead – de echt rijken wonen in een wijk die Groves heet – maar het is een populaire straat, vooral het einde ervan, bij de zee. Dave heeft het huis in de folder beschreven als ‘met zeezicht’ en waarschijnlijk heb je dat ook als je uit een van de slaapkamerramen gaat hangen, je hals zo ver mogelijk uitstrekt en naar links kijkt. ‘*Zee glimp*’ was accurater geweest, maar het huis ziet er leuk uit. Goed onderhouden. Voortuin. En zelfs een *glimp* van de zee voegt iets toe en verhoogt de waarde.

Susan Marchant opent de voordeur al voordat ik heb aangebeld. Op mijn opgewekte ‘goedemorgen’, krijg ik alleen een kort knikje als reactie. Ik verwacht dat ze een stap opzij zal doen om me binnen te laten, maar ze blijft staan alsof ik een ongewenste bezoeker ben die afgeschrikt moet worden door het bordje AAN DE DEUR WORDT NIET VERKOCHT dat boven de bel hangt.

‘Ik hoopte nog even snel rond te kunnen kijken voor ze komen,’ zeg ik. ‘Zodat ik weet waar alles is.’

Ik weet dat het goed is om van tevoren even een ronde door het huis te maken als je het moet laten zien. Niet iedereen ruikt op voor een bezichtiging. Ik heb al heel wat onsmakelijke dingen aangetroffen in de loop van de tijd. Vuile onderbroeken op de vloer, een enorme bruine drol in de wc-pot, opgerold als een slapende slang. Hoewel ik vermoed dat ik hier, van wat ik kan zien over Susan Marchants schouder, zoiets niet zal aantreffen. Het is schoon, bijna klinisch – alsof alles is ontsmet – en de kamers zijn halfleeg. Het ziet eruit alsof ze het grootste deel van haar meubels al ergens heeft opgeslagen.

‘Hoezo?’ vraagt ze met een frons. ‘Er staat toch een plattegrond in de folder?’

Ze klinkt zo koud en kijkt me zo kil aan dat ik even van mijn stuk ben.

‘Eh, ja, maar...’

‘Het is trouwens toch al te laat,’ zegt ze met een blik naar de straat. ‘Daar heb je Anne Wilson, lijkt me.’

Ik draai me om en zie een blauwe Renault Clio stoppen. Aan de passagierskant stapt een vrouw uit. Ze draagt een lichtgroene regenjas en heeft haar haar in twee tinten laten verven – donkerblond met koperkleurige plukjes. Ze steekt haar hand glimlachend naar me op. Ik ben zo blij met mensen die glimlachen. Nu stapt hij ook uit. Hij is lang en ziet er gedistingeerd uit. Zilvergrijs haar. Ik heb het gevoel dat hij, als ze hem de kans had gegeven, het liefst galant het portier voor haar had opengehouden. Ze komen hand in hand de oprit op, dus ze zijn een van die zeldzame koppels die na jaren nog verliefd op elkaar zijn of dit is een nieuwe relatie. Ik gok op het laatste.

Dat is een van de dingen die ik zo heerlijk vind aan mijn werk – bij al die nieuwe mensen die je ontmoet uit de snippers informatie die ze prijsgeven, proberen te bedenken hoe ze zijn. En de huizen van andere mensen zien, is natuurlijk absoluut het leukste wat er is.

Tash, een van mijn beste vriendinnen, die ik al heel lang ken, zegt dat dat komt omdat ik een nieuwsgierig wijf ben. Maar dat maakt niet uit, want zij is precies hetzelfde.

Ze heeft ooit eens met haar vriend gedaan alsof ze interesse hadden in een vreselijk duur penthouseappartement in Brighton, waar ze een weekendje waren. Gewoon uit pure nieuwsgierigheid. Ik onderdruk een glimlachje. Ze hadden hun oude krakkemikkige Volvo een paar straten verderop geparkeerd, zodat de makelaar hen niet zou zien uitstappen. Daar moet ik vaak aan denken als ik cliënten een huis laat zien. Je weet nooit zeker of ze echt interesse hebben.

‘Hallo, ik ben Joanna Critchley van Pegton Makelaars. Aangenaam u te ontmoeten.’ We schudden handen. Anne Wilson is een aantrekkelijke vrouw, maar ik weet zeker dat ze iets aan haar gezicht heeft laten doen. Haar huid heeft die kenmerkende glimmende strakheid en haar lippen en wangen zijn opgevuld. Ik kijk snel weg voor het geval ze denkt dat ik staar. ‘En dit is Susan Marchant, de eigenaar.’

Susan Marchant heeft zich al omgedraaid. Ze loopt de gang in, haar hoge hakken tikken op het parket. Jezus, wat onbeschoft! Geen wonder dat Dave zo graag wilde dat ik deze bezichtiging van hem overnam. En trouwens, wie draagt er nou hoge hakken als ze thuis is?

Ik adem diep in. ‘Zullen we beginnen in de woonkamer?’

Dit is geen geweldige start. Een huis kopen is al stressvol genoeg en een ijzige eigenaar kan voldoende zijn om een potentiële koper af te schrikken. Het kan natuurlijk dat dat precies Susan Marchants bedoeling is. Misschien is ze gedwongen haar huis te verkopen door een hebberige ex-man die niet kan wachten tot hij zijn deel in handen heeft en vastbesloten zo veel mogelijk potentiële kopers te ontmoedigen. Ik durf niet te zweren dat ik dat zelf nooit zou doen.

Als ik later die ochtend thuiskom, kan ik het niet laten mijn eigen benauwde tweekamerappartementje met zijn ouderwetse behang te

vergelijken met het heerlijke, ruime huis dat ik net heb laten zien en voor ik het weet zit ik achter de computer naar verfcombinaties te kijken. Ik had mezelf voorgenomen dat ik, zodra Alfie goed en wel op school zat, zou beginnen met opknappen. Maar het is al oktober en ik heb nog niks gedaan.

Dan schiet me te binnen wat Cathy zei over Sally McGowan. Het is waarschijnlijk gewoon kletspraat, iets wat ze heeft verzonnen om interessant te lijken of iets dergelijks, maar ik kijk toch even – dan hoef ik niet na te denken over al het opknapwerk dat ik hier nog voor de boeg heb.

Ik typ de naam in en krijg een miljoen zoekresultaten, plus een korrelige zwart-witfoto van het gezicht van een kind. Het kind lacht niet, maar kijkt uitdagend de camera in en is een plaatje om te zien. Ik heb die foto eerder gezien, herinner ik me nu. De iconische politiefoto.

Volgens Wikipedia is Sally McGowan geboren in Broughton, Salford. In 1969, op haar tiende, stak ze de vijf jaar oude Robbie Harris dood. Het was een sensationele zaak die het land verdeelde. Was ze een koelbloedige psychopaat of het slachtoffer van ouders die haar verwaarloosden en lichamelijk geweld gebruikten? Sally verklaarde zelf dat ze het per ongeluk had gedaan, dat het een spelletje was dat fout was gelopen, maar niemand geloofde haar. Of het volk geloofde haar in ieder geval niet. Veel mensen waren woedend toen ze niet veroordeeld werd voor ‘moord’, maar voor ‘dood door schuld’.

Ik bekijk meer websites. In 1981 kwam ze vrij en kreeg ze een nieuwe identiteit. Zes jaar later werd ze opgespoord door journalisten. Op dat moment werkte ze als naaister in Coventry en had ze een kind. Ik scrol door andere foto's. Een zeventienjarige Sally die aan het biljarten is in een jeugdinstelling. De manier waarop ze zich over de tafel drapeert heeft iets uitdagends, of misschien ligt het gewoon aan de hoek van de camera, de compositie van het beeld. De volgende foto is van een jonge, elegante vrouw van ergens in de

twintig die haar gezicht afschermt voor de camera. Ik kijk een paar andere sites vluchtig door. Nog een naamsverandering. Nog een verhuizing. Behalve af en toe een stukje in de roddelbladen over iemand die haar dacht te hebben herkend of het oneindige verdriet van de familie van Robbie Harris, is er nooit meer iets over haar bekend geworden.

Ik neem een slok koffie. Stel dat ze echt in Flinstead woont? Ze moet érgens wonen tenslotte, dus waarom niet hier? Plotseling zie ik dat verschrikkelijke mens weer voor me. Die Susan Marchant. Dat ze dezelfde initialen heeft is natuurlijk toeval, maar toch, als ik Sally McGowans tien jaar oude gezicht in gedachten over dat van Susan Marchant leg, vloeien ze moeiteloos in elkaar over.

Ik gooi mijn iPad naar de andere hoek van de bank. Dit is belachelijk! Luisteren naar stom geklets op het schoolplein en mijn fantasie op hol laten slaan. Als Susan Marchant Sally McGowan was, zou ze geen huis te verkopen hebben. Dan woonde ze ergens onder overheidsbescherming.

Een vervelende kille trut zijn, maakt iemand nog geen moorde-naar...

'IK HERINNER ME AL HET BLOED NOG GOED,' ZEGT MARGARET COLE, BUURMEISJE EN VRIENDINNETJE VAN KINDERMOORDENAAR SALLY MCGOWAN.

Door Geoff Binns

Dinsdag 3 augustus 1999

Daily Mail

Dertig jaar geleden werd Sally McGowan berucht omdat ze de vijf jaar oude Robbie Harris doodstak in een vervallen huis in Broughton, Salford. Ze was tien jaar oud.

Gisteren heeft Margaret Cole, haar vroegere schoolvriendinnetje en buurmeisje, haar herinneringen aan die tijd met ons gedeeld. 'Het was zo'n andere tijd,' zegt Margaret. 'Een heel andere wereld. Alle kinderen speelden buiten. De helft van de tijd wisten onze moeders niet eens waar we uithingen. Om ons heen werden hele huizenblokken gesloopt, wat een hel moet zijn geweest voor onze ouders, maar voor ons was het heerlijk. Het was één grote spannende speeltuin.'

In de jaren zestig zijn veel rijtjeshuizen uit de victoriaanse periode afgebroken om plaats te maken voor betonnen flatgebouwen. Armoede, tekorten en werkeloosheid – dat was de wereld waarin Sally McGowan opgroeide.

'Maar zo wás het gewoon,' zegt Margaret. 'We wisten niet beter. We wisten niet dat we tekortkwamen. We waren kinderen die

buiten speelden. Toen veranderde op een dag opeens alles. Ik herinner me het bloed nog goed. Hoe het uit hem gutste en hoe zijn t-shirt helemaal rood werd. Hoe het borrelde rondom het mes. En zijn ogen. Kleine blauwe oogjes. Ik wist dat hij dood was toen ik die zag.'

Gevraagd naar haar reactie op de levenslange anonimiteit die Sally McGowan recentelijk toegekend heeft gekregen, zegt Margaret: 'Dat is niet goed, toch, na wat ze heeft gedaan? Ik bedoel, ik weet dat ze het thuis zwaar had, maar er zijn zat kinderen die het net zo slecht hadden en die hebben niet gedaan wat zij deed. Mijn hart gaat uit naar de familie van Robbie. Het moet alles weer oprakelen voor hen.'

Ik werp een blik op de klok. Shit! Het is al bijna kwart over drie. Tijd om Alfie op te halen.

Ik pak mijn tas, prop mijn voeten in mijn sneakers zonder de veters los te maken en doe de voordeur open. Ik kan niet geloven dat ik zoveel tijd heb verspild op internet en nu heb ik ook geen aantekeningen gemaakt voor de leesclub van vanavond.

Alfie komt als eerste het klaslokaal uit, zijn kroeshaar is vochtig van het zweet.

'Waarom heb je het zo warm?'

'Gym,' zegt hij. 'Ik ben helemaal tot boven in het klimrek geklommen!'

Ik weet niet goed wat ik daarvan moet vinden. Toen ik klein was, werd ik op de basisschool door de een of andere overijverige leraar aangemoedigd om hoger te klimmen dan ik eigenlijk durfde en donderde uiteindelijk naar beneden. Ik viel plat op mijn rug op de mat en kon geen adem meer halen. Ik dacht dat ik doodging. Maar ik wil Alfie natuurlijk niet ontmoedigen. Hij is duidelijk niet zo houterig als ik was – als ik b n. Alfie vindt gym zelfs leuk!

'Wauw!' zeg ik. 'Dat is dapper!'

‘Liam en Jake zeiden dat ik een uitslover ben en Jake heeft tegen juf Williams gezegd dat ik hem had geduwd, maar dat heb ik helemaal niet gedaan.’

O nee. Dit moet een frisse start zijn. Nieuwe school. Nieuwe vriendjes. Ik kan het niet verdragen als hij wéér wordt gepest. Dat is een van de redenen dat ik hier terug ben. Dat, en het feit dat ik me schuldig voelde over mijn lange werkdagen en dat ik hem bij een oppas moest achterlaten.

Alfie schopt een steentje weg. ‘Jake zegt altijd gemene dingen.’

Jake Hunter, Cathy’s zoon. Geen verrassing, dus. Ik geef een kneepje in Alfies warme handje. ‘Hij zal wel jaloers zijn dat jij beter kunt klimmen dan hij.’

Alfie trekt aan mijn arm. ‘Komt oma nog vanavond?’

‘Tuurlijk. En ze neemt cakejes mee.’

Hij grijnst en stompt blij in de lucht. Ik voel mijn schouders ontspannen. Dat ruzietje met Jake kan niet heel erg zijn geweest, hij is het nu al vergeten. Het helpt natuurlijk dat ma om de hoek woont. En het strand niet te vergeten, dat is ook een voordeel van hier. Het was duidelijk een goede beslissing om weg te gaan uit Londen en hierheen te verhuizen, ook al moest ik afscheid nemen van mijn prachtige appartement, mijn goedbetaalde baan en mijn vrienden en vriendinnen (gelukkig is er Facebook) en... nou, mijn hele leven eigenlijk.

Een kind verandert alles. En als je kind zich ongelukkig voelt, heb je er alles voor over om hem weer vrolijk te zien.

Voor de komst van Alfie had ik al jaren geen relatie meer gehad en totaal geen last van nestdrang. Ik had me opgewerkt tot afdelingsmanager bij een groot makelaarsbedrijf in Zuid-Londen en was verantwoordelijk voor de totale verhuurportefeuille. Ik reed in een zilveren Audi A3, woonde in een klein maar prachtig appartement – minimalistisch en clean – op eenhoog en mijn kookkunsten kwamen niet veel verder dan het opwarmen van een luxe kant-en-klaarmaaltijd in de magnetron.

Toen kreeg ik iets met Michael Lewis, een oude vriend van de universiteit. Het was de bedoeling dat het niet serieus zou worden. Michael is onderzoeksjournalist, niet bepaald werk dat eenvoudig te combineren valt met een stabiel gezinsleven en, om eerlijk te zijn, genoot ik ook van mijn onafhankelijkheid. We werden – hoe zeggen ze dat? – *friends with benefits*. Wat we niet voorzagen was dat Alfie een van die ‘benefits’ zou worden.

Ik zal ma's gezicht nooit vergeten toen ik het haar vertelde. Ik weet niet wat een grotere schok voor haar was: dat ik zwanger was of dat Michael zwart is.

Michael was fantastisch. Dat is-ie nog steeds. Hij flipte niet en bood ook niet meteen aan om te betalen voor een abortus. Hij wilde met me om de tafel gaan zitten en zei dat hij me, wat ik ook besliste, altijd zou steunen. Hij zei dat hij, als ik het kindje liet komen, zo'n grote of kleine rol zou spelen als ik wilde.

Hij bood zelfs aan met me te trouwen. Ik kan niet zeggen dat ik niet in de verleiding kwam, maar ik wist dat hij dat alleen maar aanbod vanwege Alfie. En bovendien, als we waren getrouwd en het niet goed was gegaan, wat – wees eerlijk – in de meeste relaties zo is, waren we elkaar misschien, net zoals mijn ouders, grondig gaan haten. En dat zou natuurlijk helemaal niet goed zijn voor Alfie.

Op deze manier zijn we nog steeds elkaars beste vrienden en krijgt Alfie de kans om een goede relatie met zijn vader op te bouwen, wat méér is dan ik ooit heb gehad.

Alfie zwaait naar iemand aan de overkant van de straat. Het is de vrouw die in de bungalow tegenover de school woont. Ze is bezig met de rozen en gaat, met de snoeischaar in haar hand, rechtop staan om terug te zwaaien. Een paar weken geleden, toen Alfie net was begonnen op deze school, was hij gevallen en had hij zijn knie geschaafd. Zij was zo lief om met een pleister naar buiten te komen en maakte er een hele drukte van voor hem.

Er flitst een onwelkome gedachte door mijn hoofd. Stel dat zij Sally McGowan is? Ze heeft vrij uitzicht op het speelplein van de

school... Ik doe belachelijk, ik weet het. Er is geen enkele reden om te denken dat zij het is, net zo min om dat te denken van de vrouw die nu met een boodschappenkar op ons afloopt.

De gemiddelde leeftijd in Flinstead is hoger dan in de meeste gemeenten. Mensen komen hier na hun pensioen, meestal uit Londen, aangetrokken door de zee en het rustigere leven. Behalve het strand en één winkelstraatje, is er niets. Als je meer opwinding wilt, moet je een halfuur rijden of de bus nemen – als je het niet erg vindt om eeuwig te moeten wachten. Dat was waarom ik, zodra ik achttien werd, zo snel mogelijk weg wilde om in Londen te gaan wonen. Maar nu is het anders. Nu heb ik Alfie.

Thuis, in mijn kleine kombuiskeukentje, dat er volkomen anders zal uitzien als ik eindelijk de keukenkastjes verf, maak ik een boterham klaar voor Alfie terwijl de bekende melodie van *Star Wars* uit de woonkamer blèrt.

Ik kan me geen leven meer voorstellen zonder hem. Ik had geen idee hoe heerlijk het zou zijn om een kind te hebben. En hoe beangstigend. Ik neem zijn boterham mee naar de woonkamer en probeer niet stil te staan bij de nachtmerrie die die arme moeder van Robbie Harris al die jaren geleden heeft moeten meemaken. Maar hoewel ik echt mijn best doe, kan ik de beelden die in mijn hoofd opkomen van een slap bebloed jongetje, Alfie, niet stoppen.

Dat doe ik nou altijd. Het ergste wat hem kan overkomen bedenken... Misschien doen alle ouders dat. Misschien zijn dat soort morbide fantasieën nodig om onze kinderen te beschermen, zodat we alert zijn op hun veiligheid.

Ik ga dicht naast hem op de bank zitten en geef een zoen op de bovenkant van zijn hoofd.

Wat voor kind steekt er nou een mes in het hart van een jongetje van vijf?

3

‘Ik ben tegen tien terug,’ zeg ik tegen ma. ‘En hij mag geen cakejes meer!’

Ma maakt Alfies gewassen haren in de war en lacht. ‘Het is maar goed dat je altijd aan het hollen bent, jongeman, anders was je nu zo dik als een sumoworstelaar.’

Alfie gooit zijn hoofd naar achteren en lacht overdreven hard.

Buiten trek ik mijn jas aan en ga met gebogen hoofd tegen de wind die is opgestoken op weg naar het huis van Liz Blackthorne voor de leesclub. De avonden worden kouder en donkerder. De geur van natte aarde en gevallen bladeren hangt in de lucht. Ik duw mijn handen in mijn zakken en loop haastig verder.

Liz woont pal aan zee. Hoe dichterbij ik haar huis kom, hoe sterker de wind; rechtstreeks afkomstig van de Noordzee. Zoals gewoonlijk taxeer ik elk huis waar ik langs loop. Michael grapt vaak dat makelaars, net zoals journalisten, nooit ‘vrij’ zijn. Terwijl hij altijd alert is op nieuwswaardige verhalen, ben ik altijd bezig met huizen – ik beoordeel ze, schrijf verkoopfolders in mijn hoofd en taxeer de marktwaarde.

Als ik langs het leegstaande huis met de dichtgetimmerde ramen en de overwoekerde tuin loop, vraag ik me voor de zoveelste keer af van wie het is en waarom het zo verwaarloosd is. Het zou prachtig zijn als het werd gerenoveerd. Misschien is de eigenaar gestorven zonder testament of had hij geen erfgenamen. Of misschien willen ze het gewoon niet meer. Stel je voor! Stel je voor dat je zo’n investering gewoon laat weggroten. Hoewel je wel een zak geld mee

moet brengen om het weer helemaal perfect te maken. Veel oude huizen in dit dorp zien er aan de buitenkant chic uit, maar vallen vanbinnen uit elkaar van ellende.

Liz' huis is gebouwd in Hollandse stijl en heeft een gambreldak. Het doet me denken aan een gezicht, twee scherp aflopende schuine kanten als lang, steil haar en twee halvemaaanvormige raampjes bovenin, als halfopen ogen die naar de zee staren. Ik vind het prachtig.

'Kom erin,' zegt Liz als ze opendoet en we geven elkaar, zoals gewoonlijk, een zoen op elke wang.

Met haar kleurige driekwartsjasje en haar lange, witte haar, vanavond in een dikke vlecht in een wrong in haar nek, ziet ze er nog stijlvoller uit dan gewoonlijk. Als ik er op haar leeftijd nog maar half zo goed uitzie als zij, ben ik een gelukkig mens.

Ik loop achter haar aan naar de eetkamer, waar de andere vier al met een glas wijn om de geboende mahoniehouten tafel zitten en zich tegoed doen aan olijven en chips. Dit is precies het soort kamer dat ik zou willen. Boekenkasten van vloer tot plafond in de nissen naast de schoorsteenmantel, kunst aan de muur – grotendeels geschilderd door Liz zelf – en onder het raam een Turkse bank, bekleed met een mooie vintagestof en beladen met kussens. Liz weet hoe ze een kamer moet inrichten, het heeft iets bohemiens: een schijnbaar willekeurige mix van kleuren en patronen die elkaar op wonderlijke wijze aanvullen. Het moet de kunstenaar in haar zijn. Als ik zoiets zou proberen, zou het een zootje worden. Misschien moet ik haar advies vragen over wat ik met mijn huis aan moet.

'Je hebt net een heel interessant gesprek gemist over potloodventers,' zegt Liz.

Ze kijkt me veelbetekenend aan en ik glimlach. Ik voel echt een band met haar. Ik ben altijd meer naar vriendschappen met oudere vrouwen toegetrokken. Vrouwen die goed in hun vel zitten. Vrouwen die niet bang zijn om zichzelf te zijn en zich daar niet voor verontschuldigen.

Het is in ieder geval duidelijk dat ma gelijk had toen ze voorstelde dat ik me bij een leesclubje aansloot. Het is precies wat ik nodig heb. De meeste van mijn vroegere schoolvriendinnen zijn vertrokken en hoewel ik af en toe een bekend gezicht tegenkom, hebben we elkaar nu weinig te vertellen. Ik zie Tash natuurlijk nog steeds en een paar andere vriendinnen uit Londen, maar niet zo vaak als ik zou willen. Het is pas vier maanden sinds ik weer in 'Pleasantville' woon – zoals Tash het soms nogal minachtend noemt –, maar het voelt veel langer.

Iedereen lacht en de glazen worden bijgeschonken. Liz schuift een glas naar me toe en knikt naar de flessen op de buffetkast.

'Ik begon erover, vrees ik,' zegt Barbara. Ze heeft een diepe, harde stem en praat een beetje bekakt. Nog een paar glazen wijn en ze vervalt in haar Brummie-accent; ze is opgegroeid in Birmingham.

Barbara is een lid van de gemeenteraad. Een grote vrouw met een nog grotere persoonlijkheid. Haar garderobe lijkt louter uit chique zwarte broeken en keurige blouses te bestaan. Ze doet me denken aan een van mijn vroegere collega's: erg aanwezig, heeft overal een mening over, maar is ook humoristisch.

'Goh, waarom verbaast me dat niet?' zeg ik. Gelach alom. Ik heb duidelijk iets in te halen wat betreft de wijn. Zelfs Maddie, die het meestal bij thee houdt, zit aan de wijn.

'Goed,' zegt Liz, slechts een fractie luider dan de rest, maar met iets in haar toon dat onze aandacht opeist. 'Ik denk dat we beter kunnen beginnen.'

Het boek van deze maand – *De troost van de filosofie* van Alain de Botton – is Liz' keuze en een uitzondering op ons normale menu van hedendaagse literatuur met af en toe een klassieker tussendoor. Voor volgende maand is het Barbara's beurt en aan het boek te zien dat ik net half uit haar tas zag steken wordt dat *Frankenstein* van Mary Shelley. Ik hoopte op iets minder zwaars, om eerlijk te zijn. Een feelgoodboek voor de verandering.

Zoals gewoonlijk aarzelt Barbara niet om haar mening te geven. Dit is mijn vierde bijeenkomst en ik geloof niet dat ze ooit een

boek goed heeft gevonden. Dit soort populairwetenschappelijk gelul interesseert haar niet, zegt ze, en, als iemand die de hoop op een geschikte partner vrijwel heeft opgegeven, vindt ze geen troost in Schopenhauers gedachte dat liefde slechts een vehikel is om genen te verspreiden.

‘Ik bedoel, wat zegt dat over mij? Dat mijn genen het niet waard zijn om doorgegeven te worden? Niet dat ik dat nu nog zou kunnen,’ mompelt ze in haar wijnglas, ‘zonder een goddelijke interventie.’

We grinniken allemaal.

‘Nou, als je dan geen troost vindt in Schopenhauer, wat vind je dan van Nietzsche?’ vraagt Liz, terwijl ze Barbara aankijkt met haar grote, ernstige ogen. ‘Ik vind zijn idee dat we worden gevoed door alle shitdingen die ons gebeuren in het leven en daardoor betere mensen worden, een hoopvolle gedachte.’

Barbara gnuift. ‘Ik heb zoveel shit over me heen gekregen de laatste jaren dat het me een raadsel is waarom ik nog steeds geen toonbeeld van deugdzaamheid ben.’

Ik vertel hun hoe ik ervan geniet om De Bottons ‘School of Life’-posts te volgen op Twitter en Facebook.

Barbara trekt een gezicht. ‘Godzijdank ben ik nooit begonnen aan dat sociale media-gedoe,’ zegt ze alsof ik een beschamende zonde heb bekend.

Zoals altijd gaat het gesprek naarmate de avond vordert steeds minder over Socrates en Seneca en steeds meer over onszelf en onze nieuwtjes. Vanavond is de schijnwerper op Jenny gericht, de jongste in het gezelschap. Jenny is slank, verlegen en intelligent, heeft donkerblond haar dat ze in een paardenstaartje draagt, een voorkeur voor korte jurkjes met dikke zwarte panty’s eronder en ze heeft kortgeleden de opleiding tot verpleegkundige afgerond. Karen is bezig haar uit te horen over haar liefdesleven en Jenny voelt zich er duidelijk ongemakkelijk onder.

Ik weet hoe het is om het slachtoffer te zijn van Karens inquisitie. Ze heeft haar verhoortechnieken eerder op mij losgelaten en ik vond

het echt vreselijk. Ik had geen zin om mijn ongewone relatie met Alfies vader uit te leggen; ik zou niet weten waarom ik dat zou moeten doen en ik hou er niet van om zo voor het blok gezet te worden. Jenny ook niet, zo te zien.

Ik weet niet of ik Karens gezelschap vaker dan één keer per maand aan zou kunnen, wat jammer is want oppervlakkig gezien zijn er heel wat overeenkomsten: allebei midden dertig met een kind in de basisschoolleeftijd. En ze is, net als ik, vanuit Londen hiernaartoe verhuisd, hoewel al een paar jaar geleden. Haar man en zij hebben een computergraphicsbedrijf en ze is een actief lid van de ouderraad van Alfies school. Toen ik voor het eerst bij een leesclubavondje was, begon ze me allerlei nuttige informatie over het leven in Flinstead te geven – alsof zij het vanbinnen en -buiten kende en ik net nieuw was. Toen ik haar vertelde dat ik hier op school heb gezeten en dat er geen vierkante centimeter is in Flinstead die ik níét ken, leek ze bijna beledigd, alsof ik haar probeerde af te troeven. Misschien was dat ook wel een beetje zo...

Ik schenk mezelf nog wat wijn in en vraag: 'Kan ik iemand bij-schenken?', in de hoop de aandacht van Jenny af te leiden. Maar alleen Barbara knikt.

'Hoelang ga je al met hem om?' vraagt Karen. Ze buigt zich naar Jenny toe, haar ogen opengesperd achter haar nerdbрил, de uiteinden van haar steile donkere haar vegen over de tafel: 'Is het serieus?'

Jenny bloost. Het arme kind krijgt zelfs rode plekken in haar hals en ik heb plotseling de behoefte haar te beschermen tegen Karens kruisverhoor. Mensen mogen toch gewoon een liefdesleven hebben zonder dat de hele gemeente daarvan op de hoogte is?

'Vraagje,' begin ik, 'zomaar, uit interesse, heeft iemand van jullie ooit gehoord van Sally McGowan?' Het is het eerste wat in mijn hoofd opkomt.

Karen kijkt me verbijsterd aan.

O jezus, waarom heb ik dat in vredesnaam ter sprake gebracht? Typisch ik, eerst doen, dan denken.

Liz werpt me een verwarde blik toe. Of ik dénk tenminste dat ze verward kijkt. Ik heb sterk de indruk dat ze het gesprek liever had teruggebracht op boeken. Wat ik natuurlijk had moeten doen, besef ik.

Karen staart naar me vanachter haar grote bril en knippert als een uil met haar ogen. ‘De enige Sally McGowan die ik ken is dat kind dat een ander kind vermoordde, ergens in de jaren zestig. Ik weet nog dat mijn moeder me daarover vertelde.’

‘God ja...’ Maddie zucht. ‘Je wil toch niet dat we een boek over háár lezen, hè Jo? Omdat ik denk dat ik daar echt niet tegen kan.’ Ze huivert. ‘Dat is te akelig.’

Ik weet nog niet wat ik van Maddie vind. Ze doet me denken aan een vogeltje. Heldere kraaloogjes die altijd van de een naar de ander vliegen. Een hoge stem die beeft als ze opgewonden raakt. Haar dochter zit in de financiële wereld. Ze is iets belangrijks in de City. Ik heb het gevoel dat ze misbruik maakt van Maddie. Het is natuurlijk een stuk goedkoper en gemakkelijker om je moeder in te zetten als oppas. Ik weet dat ma me ook vaak helpt met Alfie, maar om zoiets fulltime van je moeder te vragen...

‘Nee, nee, zoiets is het niet. Ik hoorde vandaag iemand over haar praten, dat is alles.’

‘O, wat dan?’ vraagt Liz, terwijl ze nonchalant een olijfje pakt. ‘Was het op het nieuws of zo?’

‘Nee, iets wat ik opving op het schoolplein. Een roddel, vrij idioot eigenlijk. Ach, jullie weten hoe het is, het schoolplein is een broeïnest van sappige roddels.’

Maddie schiet in de lach. ‘Ja, daar heb je geen ongelijk in. Elke keer als ik mijn kleindochter ophaal, hoor ik iets wat ik liever niet had gehoord.’

‘Kom op, Jo,’ zegt Liz. Ze kijkt me met nieuwsgierige ogen aan. ‘Hou ons niet langer in spanning.’

Ik schraap mijn keel. Het is te laat om er nu nog onderuit te komen. Ze wachten allemaal op een antwoord.

‘Het is natuurlijk kletspraat, maar iemand zei dat ze had gehoord dat ze in Flinstead woont, onder een nieuwe naam.’

‘Jezus,’ zegt Jenny.

Barbara zet haar glas op tafel en staart me met open mond aan. Ze heeft rode wangen van de wijn. ‘Mijn ouders zeiden altijd dat je aan haar ogen kon zien dat ze slecht was.’

Liz gnuift minachtend.

‘Nou, dat zou me eigenlijk totaal niet verbazen,’ zegt Karen. ‘Flinstead is de perfecte plek om iemand als zij onder te brengen. Ik bedoel, wie zou haar h  er nou zoeken?’

De vraag hangt in de lucht, onbeantwoord.

Is het mijn verbeelding of heeft deze roddel de sfeer in ons gezellige leesclubje verpest?